

Лично извињење Томислава Николића, недавно изречено на телевизији БХТ, обично се пореди са извињењем Вилија Бранта у варшавском гету. Таква поређења изазвао је сам Николић тиме што је поменуо „клучање“, али чини се да су се она „примила“ и као наставак бројних накардних и потпуно неоправданих поређења Србије са Хитлеровом Немачком, која су била популарна у страним медијима, а нажалост и у неким домаћим.

Постоје, наравно, и други примери са којима би тај гест могао да се пореди. Гест Николића није јединствен, и други председници се извињавају. Актуелни председник САД Обама је од својих противника често прозван за претерано извињавање другим лидерима и народима, па је тако један од тих противника његову прошлогодишњу турнеју назвао „Турнеја Извињења“. Иако су Обамина извињења потпуно бенигна, а оно за шта је оптуживан најчешће и нису била експлицитна извињења, него реторичка игра речи, дипломатска увијања, у којима је након признавања да постоје америчке грешке, покушавао да покаже да постоје и грешке других народа. Због тога термин „Обамина извињења“ постоји једино као резултат политичке борбе и покушаја његовог дискредитовања, него што означава нешто реално. Занимљиво је да су његови симпатизери, али и независни аналитичари, јасно устали у одбрану, са заједничким закључком да се Обама није извињавао. Њихове бурне реакције само су показатељ колико је важно да се председник не извињава. Обамино једино право извињење више је плод људскости, него политике, и упућено је једној жени. Након што је недавно упутио јавни комплимент гђи државном тужиоцу Калифорније, изјавивши да је она „најлепши државни тужилац у земљи“, појавило се толико осуда у јавности, да је убрзо морао да срочи и извињење, уз комплименте на њен стручни рад.

"Maxima culpa" Томислава Николића

Пише: Зоран Грбић
среда, 01 мај 2013 23:54

И најпознатије председничко извињење свих времена, које је засенило и оно Никсоново, везано је такође за жену. Након афере са Моником Левински, коју је пратио читав свет, и лажног сведочења у Конгресу, председник Бил Клинтон је под претњом импичмента морао да изађе пред јавност и покајнички затражи опроштај од свих. Није то било његово једино извињење. Пре тога извинио се хавајским домороцима, због тога што је САД уништила Краљевину Хаваја, у Уганди се извинио за трговину робљем, у Руанди за слабу реакцију запада на геноцид, Кореанцима се извинио за цивилне жртве, а америчкој јавности због тога што је потписао Закон о заштити брака.

Роналд Реган је 1988. затражио опроштај због тога што су током Другог светског рата, Јапанци у САД затворени и држани у концентрационим логорима. Али занимљиво је да се није извинио за трагичан догађај који се десио за његовог мандата, чак исте године кад и прво извињење. Америчка ракета испалена са брода, након погрешне идентификације циља, погодила је и оборила ирански путнички авион, због чега је трагично страдало свих 290 путника. Рекао је да жали због „губитка живота“, али се никад није извинио због самог чина, иако је он био очигледан резултат америчке грешке. Његов потпредседник, касније председник Џорџ Буш, изјавио је поводом тога да се „никад не би извинио за САД. Не занима ме какве су чињенице“.

И Владимир Путин се није извинио Пољској. Приликом посете Гдањску поводом годишњице почетка Другог светског рата, изјавио је нешто увијено, признавши како су оправдања за споразуме са нацистима неприхватљива са моралне тачке гледишта. Додао је како грешке морају да се прихвате и како је Русија грешила, али се никада није затражило извињење за руску инвазију и окупацију Пољске, и одвођење Пољака у руске логоре.

"Maxima supra" Томислава Николића

Пише: Зоран Грбић
среда, 01 мај 2013 23:54

